

Toivo jäi jäljelle

Toivo, pieni kesäinen kissanpentu katsot ihmeissäsi silmät kirkkaina: mikä nyt on? Niin Toivo, sinä jäit, jäit orvoksi emosta, emon emokin on nyt poissa. Surku, Olli, Pöhkis ja myös Mosse.



Toivo, pieni tyttökissa, annat toivoa. Et tiedäkään, miten suuri merkitys sillä on. Toivo, toiveet, unelmat, ilot, surut. Tämä elämä on meille annettu elettäväksi, jostakin se ohjelmoidaan, ei aina ollenkaan niin kuin itse haluamme.

Olin pieni tyttö mummon ja papan hoivissa, eläinten keskellä navetassa kasvanut. Elämä alkoi opettaa, mummo sairasteli, tuli päivä jolloin lehmät jouduttiin laittamaan pois. Oma Musta-Maikkini, Heilu, Hertta, Hissu, Toive, Taika, Lysti, Leija ja Maissi.

Jäi toiveet, haaveet, unelmat. Elämä koulutti, opetti, antoi ja otti. Otti mummonkin, jätti mummon opetukset ja ohjeet, jätti ilon työhön. Surun jälkeen myös ilon sekä onnen. Mummo odotti uutta navettaa, odotti, että eläisi ja ehtisi nähdä. Mummo näkikin ja katsellessaan sen ihmeitä lausahti kaikkea tekniikkaa katsellessaan: ”En minä epäile, etteivätkö lehmät opi. Mutta kuinka sinä tämän opit hallitsemaan.” Oikeassa oli 93 vuoden kokemuksella.

Raskaan rakennusvaiheen jälkeen lehmät oppivat, mekin opimme uudet asiat ja nautimme työstämme lehmien kanssa.

Jokaista syntymää odotin kuin omaa lasta, nimeä mietin ja suunnittelin paljon ennen syntymää. Sen piti merkitä jotain, jotain emästä, jotain millä oli merkitys meille, minkä ei tarvinnut muille aueta. Jokainen sairastuminen, loukkaantuminen ja menetys riipaisi syvältä. Ei eläin voinut kertoa mistä sattuu, mikä on. Jokainen pois-



Aholan lehmiä laitumella.

to tuntui ylivoimaiselta. Joskus eläimen lopetus helpotti, sinun ei enää tarvitse kärsiä. Eläimellä on oikeus päästä pois. Monta itkua on itketty, monta surua surtu, monta iloa koettu.

Se ei ole vain lehmä, se on Ystävä, Lohduttaja, Kuuntelija, Työkaveri, se antoi meille leivän. Se on persoona, sillä on nimi. Luuli tehneensä kaiken oikein ja hyvin, järjestäneensä hyvät olot ja sitten olettekin poissa. Rakennuksia saa uusia, teitä lehmäni en koskaan.

Juulia, Nicola, Pocahontas, Tango, Tania, Tikke, Pimpulina, Ulpukka, Ruusunaika, Ricola, Soma, Sylvia, Tuulikki, Toive, Tuulia, Toorie, Tomera, Tumbatwo, Rosa-Lee, Tuhkimo, Tilapolku, Talvikki, Tricola, Taru,

Taika-avain, Usva, Ulla, Unique, Uusi-Tuuli, Uniklubi, Wirginia, Yölintu, Younglady, Älsklingar, Äippä, Y-risteys, Yöaika, Ronja, Vilja, Valssi, Westwind, Wilhelmiina, Vitikeli, Weronica, Yania, Yxi, Ystävä, Yrtti, Marjatta, Äly, Ylevä, Ässä, Yötarina, Yasmin, Yrielle, Yrielli, Älicia, Äbby, Yleisavain, Ällä, Ähäkutti, Ylläs, Yammy, Yenka, Zirkka, Angeliq, Aada, Uljastyttö, Valpuri, R.Ulla, Teddi, Victoria, Rella, Suppu, Uniikki, Urdan, Auroora, A'la Rosa, Astrid, Angelika, Audi, Afrodite, Aricola, Aleksandra, Adolffiina, Abloyavain, Atumba, Arumba, Arcticwind, Anninjussi, Abigail, Aaloe, Arwen, Edelweiss, Eurotar, Erica, Elopolku, Es-Tara, Esmeralda, Elli-Marianne, Eloaika, Elon-

taival, Eloheinä, Emma, Elotar, Elävä, Easterly, Ester, Etiäinen, Ericola, Eka-tyttö, Elviira, Eiffeli, Ensi-Lumi, Elicia, Ella, Eastwind, Evita, Emmanuell, Eipäs, Eveliina, Ebba ja viisi pikku Eetua.

Kaikilla teillä on paikka sydämessäni.

Viimeiset maitolitrat hinkassa, omien lehmien maitoa. Tuntuu, ettei tästä voi selvitä. Mummo aina lohdutti, että älä sitten sure, kun hän on pois. Surin ja suren ja kaipaen ja olen kiitollinen hänelle. Olen kiitollinen myös karjalleni kaikista ilon ja onnen hetkistä, kyynelistä ja saavutuksista, jotka yhdessä ansaitsimme.

Olen kiitollinen parhaasta puoliosasta Jyrkistä, jonka luoja

kohdalleni johdatti. Ja rakkaita lapsistamme. Heille kaikki olivat yhtä rakkaita ja nyt tämä kaikki on yhtä raskasta.

Olen kiitollinen niistä sadoista tuen ja myötätunnon viesteistä, jotka olemme saaneet.

Toivo kehrää vieressä ja katselee viattomin silmin antaen toivoa. Mielessäni soi laulu Juulian 100-tonnari juhlista: ”Oi kiitos sä Luojani armollinen joka hetkestä, jonka mä olin..... kun riemut ja murheet lapsosen näin sävelten siivillä kannoit, sen sulta, sulta ma yksin sain ja sulle siitä mä vastaan vain ja leiviskästäni tilin teen miten käytin mä kanteleen.” (Eino Leino)

Navetan mäki on nyt niin hiljainen, niin pimeä. Siellä ne

nukkuvat kaikki yhdessä. Lumihiutaleet hiljalleen laskeutuvat peitellen hellästi rakkaat lehmämme, tuodittaen vieden ne vihreille niityille.

INKERI AHOLA

Päikäne

Viikon lehmä -kirjoituksessa on emäntä Inkeri Aholan ajatuksia ja tuntemuksia siitä, kuinka paljon lehmien ja koko elämäntyön menetys voi koskettaa. Teksti on kirjoitettu vain vuorokausi painajaismaisen tulipaloyön jälkeen 4.1.2010 kello 2.00. Otsikko on toimituksen.

Aholan perhe - Inkeri ja Jyrki, Johanna, Elinä ja Ari, Jaakko ja Anna-Maria sekä Heikki ja Laura - haluaa sydämestään kiittää kaikkia, jotka ovat tukenet ja lohduttaneet heitä suuren onnettomuuden keskellä.